

Sig hellere: "Hvis Herren vil"

41 andagter

Sig hellere: "Hvis Herren vil"

41 andagter

"Ugens andagt" på www.vivit.dk/andagt i 2022.

Tekst: Leif G. Jensen.

Forside: Marie Dorthea Jensen.

© Kandake Forlag 2022.

ISBN 978-87-90210-20-5

INDHOLD

Sig hellere: "Hvis Herren vil"	4
Hvad Herren vil	5
Aftenbøn med lys	6
Talent	7
Når vi mangler ord	8
Religiøsitet eller tilgivelse?	9
En forbryders fremtid	10
Dér er hun!	11
Ikke forladt!	12
Svar på lidelse og død	13
Det lykkedes!	14
I dine hænder!	15
Døråbner	15
Ord med liv	16
Sådan blev vi kristne	17
Velsignelse skaber menighed	18
De ventede, vi venter	19
Pinse er påske fortalt ind i hjertet!	20
Problem med griskhed?	21
Han løb!	22
Sådan gør Gud	23
To spurve - to kristne	23
Fortiden	24
Nuet	25
Fremtiden og evigheden	26
Husk på pagten!	27
Et medmenneske	28
Gudstjeneste hos to søstre og hos os	29
Trøst i sorgen	30
Hvorfor faster kristne ikke?	31
Min, mine og min	33
Hvad kan jeg bruge min dåb til?	33
Hvad der hviskes jer i øret	34
Lad jeres lys skinne for mennesker!	35
Hvem er størst?	36
Jesus' lovsang driver vort mismod bort	37
Kristendom - ikke kun en stemning	38
Jeres forløsning nærmer sig!	39
For sølle at være kristen?	39
Hvorfor døber du så?	40
Find ham i stalden!	41

Sig hellere: "Hvis Herren vil"

Og nu I, som siger: "I dag eller i morgen vil vi rejse til den og den by og blive der et år og drive handel og tjene penge" - I som ikke aner, hvordan jeres liv er i morgen; I er jo kun en tåge, som ses en kort tid og så svinder bort. I skulle hellere sige: "Hvis Herren vil, så skal vi leve og kan gøre det eller det." (Jakob 4,13-15)

Når man taler om "Guds vilje", tænker man typisk Guds lov i de ti bud og at man skal være næstekærlig og leve et moralsk liv.

Jesus og apostlene nævner ofte Guds bud i deres undervisning. Her får vi at vide, hvordan vi skal være overfor Gud og vore medmennesker. Kristne stoler på, at det er sand vejledning, og at det er sådan, alle mennesker bør leve. Men kristne har samtidig et stort problem med Guds krav. For vi kender Guds vilje, men vi har både i tanker, ord og gerninger handlet forkert og undladt at gøre det, vi burde gøre. Vi er lovovertrædere. Vi er syndere.

Derfor er det nødvendigt, at Gud tilgiver og frelser os. Men vil han det? JA, det er Guds inderste vilje. Den vilje kalder vi ikke for "lov", men for "evangelium". Her er ingen krav, ingen betingelser og ingen trusler, kun kærlighed, tilgivelse og redning. Her fortæller Gud os særligt, hvad han vil med det menneske, som har ødelagt sit liv, forbrudt sig mod de ti bud, svigtet sin næste og vanæret Gud. Evangeliet fortæller, at Gud vil redde dette menneske i sygdom og død, i anfægtelse og skyld og i mørke og undergang. Og når vi hører evangeliet, giver Gud os samtidig den frelsende tro, som knytter os til Gud, så vi stoler på hans hjælp og gode vilje. Dette Evangelium gør os til kristne! Ikke loven, men Evangeliet!

Apostlen Jakob forklarer i verset ovenfor, hvor tåbeligt det er, når vi planlægger på egen hånd, som om livet afhang af os selv og af vor egen planlægning. Det er tåbeligt, fordi vi ikke aner, hvad der sker i morgen. Og han råder os til at sige "*hvis Herren vil*", når vi planlægger.

Skal vi da tænke på, hvad Gud kræver af os, eller på det Gud har gjort og vil gøre for os? På begge dele! Men mest på, hvad Gud vil gøre for os! Hvis du kun tænker på de ti bud og på, hvad Gud kræver af dig, er det hele nemlig håbløst. Derfor er det afgørende, at vi ikke nøjes med de ti bud, men også lytter til Evangeliet! Gud har gode planer for os, og at han vil gøre mindst syv ting for os, nemlig de syv ting, Jesus nævner i Fadervor, at vi må bede om. Alt dette er Herrens vilje. Ellers havde han ikke sagt, at vi skulle bede ham om det!

Hvad Herren vil

Fader vor, du som er i himlene! Helliget blive dit navn! Komme dit rige! Ske din vilje som i himlen, således også på jorden! Giv os i dag vort daglige brød! Forlad os vor skyld, som vi også forlader vore skyldnere. Og led os ikke i fristelse, men fri os fra den onde. For dit er riget, magten og æren i evighed. Amen. (Matthæus 6,9-13)

I bønnen, som Jesus har lært os, fortæller han tydeligere end noget andet sted i Skriften, hvad han vil med os. Når han siger, at vi skal bede sådan, ved vi helt sikkert, at det Faderens vilje at give os det. Derfor kan vi trygt og med vished bede Fadervor.

Vi beder: *Helliget blive dit navn!* Lær os dit navn at kende, så det må være helligt for os. Fortæl os om din almagt og frelse. Giv os glæde ved at læse og lytte til Den hellige Skrift, hvor du åbenbarer dig for os. Og velsign din kirke! *Lad dit rige komme*, så vi ikke skal regere over os selv i uvidenhed med tåbelige planer! Kom til os med Evangeliet om din Søn. Velsign dine sakramenter hos os i din kirke. *Og lad din vilje ske* på jorden, som den sker i himlen. Afværge alt det forkerte, som vi og andre er tilbøjelige til at planlægge og udføre, og tak, at din Søn, Jesus, har realiseret din frelses-vilje.

Giv os i dag vort daglige brød, og lad os tage imod det med tak og dele dine gode gaver indbyrdes og særligt med mennesker i nød.

Giv også dem det daglige brød. Lær os at give videre til andre. *Tilgiv os vor skyld*, og hjælp os at bruge din tilgivelse i forhold til hinanden. *Og når vi fristes til at gå imod din gode vilje med os*, da vær hos os og led os ad din vej. *Og når det onde og den onde møder os* med ulykke, sygdom og død, da udfri os, kære far, og tag os efter dette liv hjem i herlighed for Jesu skyld.

Sådan beder vi, kære Far, fordi du har sagt, at vi skal og må, og fordi du i din faderlige almagt og godhed har lovet at høre os. Hvor er jeg glad. *For dit er riget, magten og æren i evighed. Amen*

Aftenbøn med lys

Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord. For mine øjne har set din frelse, som du har beredt for alle folk: Et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel. (Lukas 2,28-32)

Lukas fortæller, at Maria og Josef 40 dage efter Jesu fødsel kom op til templet i Jerusalem for at bringe det offer, som var foreskrevet i Moseloven efter en drengs fødsel (3 Mos 12). Her mødte de en gammel mand, Simeon. Han tog barnet Jesus i sine arme og lovpriste Gud: *"Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord."* Han var på vej bort fra denne verden. Og som afsked tændte han alterlysene med sin sang på dag 40. Dag 40 efter Jesu fødsel blev på den måde en gudstjeneste for lyset. Overalt, hvor hans sang lyder, tænder den lys i mørket. Også hos os. Derfor har man kaldt dag 40 efter jul for "kyndelmisse". Det er 2. februar. Kyndelmisse betyder "lys-messe" eller "lys-gudstjeneste".

Simeons lovsang bruges af millioner af kristne verden over som aftenbøn. *"Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred!"* Sådan kan vi bede, når det bliver mørkt. Jesus er verdens lys. Han er hedningers og jøders lys, ja, alle menneskers lys. Han lyser for os i mørket og dødens skygge. Han gav håb for den gamle Simeon, som snart skulle dø. Og han giver håb til os, når solen går ned, og

vi skal sove. Vores aftenbøn kan blive en lille kyndelmisse*, når vi beder hans lovsang. Den tænder lys i mørket.

**Kyndelmisse er kendt fra St. St. Blichers dejlige sang: "Det er hvidt herude, kyndelmisse slår sin knude overmåde hvas og hård, hvidt forneden, hvidt foroven."*

Talent

Det er som med en mand, der skulle rejse til udlandet og kaldte sine tjenere til sig og betroede dem sin formue; én gav han fem talenter, en anden to og en tredje én, enhver efter hans evne; så rejste han. (Matthæus 25,14)

En talent svarede på bibelsk tid til værdien af 12 års lønarbejde. De tre tjenere fik fem, to og en talent, præcis det, der svarede til deres evne. Det var et forskud på løn i 60, 24 og 12 år. Store summer, som peger på, at talenterne er forbundet med vigtige livsopgaver.

Er du far eller mor, har du fået en stor talent og opgave at sørge for dit barn. Det er mindst 13 års intensivt arbejde. Giv dit barn mad og tryghed. Giv det glæde i hverdagen, og opdrag og oplær det i troen på Gud. Vær mor og far med alt det, Gud har givet dig: dine evner, din tid og din økonomi.

Er du gift og har en ægtefælle, da elsker og ær din ægtefælle i 24 eller måske 60 år - indtil døden skiller jer eller jeres Herre kommer tilbage. Gør det med alt, hvad du er og har.

Hvis du lever alene, er du ikke kaldet til at være ægtefælle og forælder, hvad skal du da bruge dine talenter til? Tænk på Jesus og Johannes Døber, som heller ikke var gift. Tænk på kvinder og mænd i bibelen, som hverken havde børn eller ægtefælle, men blev til velsignelse for andre mennesker. Og læs den lignelse, som Jesus fortæller i Matthæusevangeliet 25 lige efter den om "talenterne". Her siger han: "Jeg var sulten og tørstig, og I gav mig noget at spise og drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig. ... Hvad I har gjort imod

en af mine mindste brødre, det har I gjort imod mig." Dette er store livsopgaver, som kan fylde livet med mening i lige så høj grad som 12 års børneopdragelse eller 24 års ægteskab.

Derfor er der rigeligt at gå i gang med, uanset hvilket kald Gud har givet os her i livet. Gå frimodig i gang i vished om, at Jesus Kristus er din gode Herre, og at du aldrig er alene. Din Herre elsker både dig, din familie og din menighed. Han gav dig talenter, for at du skal bruge dem i kærlighed i det kald, der er dit. Derfor behøver vi ikke at skæve misundeligt til andre, som har flere talenter end os. Hvis de har flere, er det fordi de har andre opgaver, end dig. Og har de færre, er de heller ikke af den grund mindre værd end dig. De har blot et andet kald fra Gud.

Når vi mangler ord

Der er tider i livet, hvor vi mangler ord. Både, når vi står overfor det, som er herligere, end vi kunne forestille os, og når vi møder lidelse og død og må tage afsked.

Hvem har ord til den, der dør? Hvem kan hjælpe de efterladte? Og hvem kan tale ord til dig, når du selv står på grænsen mellem livet og døden?

Jesus Kristus kan. Han har ordene. Og han har på en særlig måde givet os syv, de syv, han sagde, da han selv døde.

Han sagde om sine fjender: "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør!" Til sin mor sagde han: "Kvinde, dér er din søn." Og til sin bedste ven sagde han: "Dér er din mor." Han sagde til en røver: "Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis!" I sin smerte sagde han: "Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" Da hans krop skreg efter lindring, sagde han: "Jeg tørster." Og om sin tjeneste for os i dødens og skyldens verden sagde han: "Det er fuldbragt." Og hans sidste ord før sin død var tillidsfulde ord til hans Fader: "Fader, i dine hænder betror jeg min ånd."

Jesus Kristus beder om, at vi mennesker må få tilgivelse for alt det onde, vi har gjort. Og mens han beder, lider han vores straf og dør i vort sted. Dernæst hjælper han sin mor over tabet ved at kalde en kær discipel til at sørge for hende. Så tager han en skyldig røver med gennem døden ind i Paradis. Derpå rammes han selv af Guds vrede og dom over vore synder. Han tørster, så vi ikke skal være i tvivl om, at han var et menneske som os. Og han gør arbejdet færdigt, så vi kan blive frelst af nåde. Til sidst giver han os en bøn, som vi tillidsfuldt kan bede, når vi dør: "Fader, i dine hænder betror jeg min ånd!"

Religiøsitet eller tilgivelse?

"Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør!" (Lukas 23,34)

"Jeg har mødt Gud!" Sådan stod der en dag på en af frokostavisernes spisesedler foran kiosken. Det sælger, hvis man kan reklamere med kendte danskeres religiøse oplevelser. Mange finder det interessant og underholdende. Men dagen efter er det uinteressant og ligegyldigt. Når den kendte dansker har fortalt sin religiøse historie, lægger man ham og hans historie i papirkurven og siger: "Og hvad så?"

Helt anderledes med historien, som fortælles fra Jesu Kristi kors. Den korsfæstede taler til os. Han fortæller ikke om private oplevelser. Han gør heller ikke reklame for en religiøs retning. Man kan heller ikke sige, at det er "interessant" at lytte til ham. Hans ord ryster jo himmel og jord. Solen formørkes og jorden skælver. For fra korset rækker han ud til sine fjender. Ja, han når også os. Han beder og siger til sin Gud og Fader: "Tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør!"

Sådan inviteres vi til at tro på Gud: med løftet om, at han vil tilgive. Men tilgivelse forudsætter skyld. Og her har vi et problem. For det er ikke rart, når der røres ved ens personlige skyld. Vi mennesker vil hellere have underholdning og skønne

oplevelser, eller høre en interessant historie. Men det, vi behøver, er tilgivelse.

At være kristen er at kende til både skyld og tilgivelse. Det er at leve under Jesu forbøn fra korset: "Fader tilgiv dem!" Derfor må du ikke nøjes med religiøse menneskers historier. Hør Jesu ord *om* dig og *til* dig.

En forbryders fremtid

"Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis."
(Lukas 23,43)

Hvem har medlidenhed med en morder eller en voldsmand, som har ødelagt andres liv? Når vi tænker på ofrene, kan vi ikke føle medlidenhed med forbryderen. Vi flydes tværtimod af afsky og vrede. Og sådan må det være. Hvis et samfund skal forblive sundt, må myndighederne sætte kontant ind overfor dem, som ødelægger og skader andres liv. Derfor har vi fængsler.

Tilbage står, at både indsatte og tidligere straffede også er mennesker. Men hvilke chancer har en kriminel for at få et godt liv efter udstået straf?

Der er svaret på dette spørgsmål én gang for alle. Nemlig i det svar, Jesus gav en forbryder på Golgata. Jesus var korsfæstet mellem to forbrydere. Den ene tog kontakt til ham. Han indrømmede, at han selv kun fik, hvad han havde fortjent. Og derpå bad han: "Jesus, vil du ikke nok tænke på mig, når du kommer i dit rige?" Og Jesus svarede: "Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis!"

Jesus tog en voldsmand med i Paradis. Himlen vil være fuld af mennesker, som her på jorden gjorde ondt mod andre og var gudløse, men som bad til Jesus om tilgivelse. Vi har alle forbrudt os mod kærlighedsbudet. På den måde alle forbrydere. Alligevel er der håb. Jesus er forbrydernes frelser.

Men får dette nogen betydning for lovlydige borgeres forhold til kriminelle, som har været inde at afsone og har fået deres straf af samfundet? Og får det nogen betydning for vores forhold til røverer, som hænger ved siden af os selv? Det burde få følger!

Vi må ønske både for os selv og for andre, at dette ord må blive hørt og taget imod: "I dag skal du være med mig i Paradis!"

Dér er hun!

Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: "Kvinde, dér er din søn." Derpå sagde han til disciplen: "Dér er din mor." (Johannes 19,26f)

Der er noget rastløst over menneskelivet. Vi kalder det nogle gange for "travlhed". Vi undskylder os med, at vi skal nå så meget. Og ofte tror vi selv på det. Men måske burde vi somme tider snarere kalde det "utroskab".

Når man er nygift, er der tid til bryllupsrejse og kærtegn. Men hvordan overrasker du din ægtefælle med kærlighed 7 eller 27 år efter? Er det nye køkken, du "gav" hende, en erstatning for dig selv? - Mens børnene er små, tager man orlov en kortere periode. Men hvad får børnene, når forældrene snart igen er oppe på fuld tid? Er videomaskinen, I gav børnene, i virkeligheden erstatning for den forståelse, I ikke viste dem?

Det kan være en befrielse, når vi får vished for, at der er ét bestemt menneske, vi skal elske og ofre os for. En mor mærker det overfor det nyfødte spædbarn. Og vi fornemmer det i forhold til en gammel far, som kun har få måneder tilbage. Og hvad betyder det ikke for spædbarnet og for den gamle i slægten at der er tid til omsorg og fællesskab? Men hvad i alle de mellemliggende år? Hvem kan fortælle os, at det betyder alt, at vi også giver os til hinanden midt i livet?

Jesus Kristus kan! Da han hang på korset, stod hans mor og den discipel, han elskede, nedenfor. Jesus sagde til disciplen: "Dér er

din mor!" Og til sin mor sagde han: "Dér er din søn!" Sådan gav han dem til hinanden, så det ikke var til at komme udenom!

Vi har brug for to ting: For tilgivelse for den travlhed og rastløshed, som i virkeligheden er utroskab. Og for at høre efter, når Gud siger til os: "Dér er hun!" Dér er din mor, dit barn og din ægtefælle.

Ikke forladt!

"Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" (Markus 15,34)

Pjaltede klæder om den lille tynde krop, et tomt blik og bopæl blandt skraldet i et slumkvarter. Der må være tale om et forældreløst barn. - Revner i muren, hul i taget og ukrudt i haven. Det er billedet af et hus, som er forladt af sin ejer.

Sådan kan vi også erfare det personligt. Man kan føle sig ene og forladt, fordi ingen længere kigger forbi og spørger, hvordan det går. Eller man kan opleve, at livet lægges øde, når helbredet svigter.

Når dit liv er truet af undergang, hvor er da dine nærmeste? Og når det går helt i stykker, hvor er da din Gud, som skabte dig, og som du lærte at kalde for din Fader?

Guds egen Søn råbte engang i smerte fra korset: "*Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?*" Hans liv var ved at gå i stykker. Han blev hånet, svigtet og kasseret af mennesker. Og Gud forlod ham. Hvorfor? Hvorfor?

Sandheden om Jesu lidelse på korset er, at han led i vores sted. Han blev forladt af Gud, fordi vi har fortjent at blive forladt af Gud. For vi har selv skudt andre fra os og har svigtet dem. Vi har ikke levet efter Guds vilje, og vi har fortjent hans vrede. Men Gud gav os sin Søn, Jesus Kristus. Han døde for vore synder. Derfor er der håb, uanset hvor faldefærdigt ens liv synes at være. Jesus

blev forladt af Gud i dit sted. Derfor står det fast: Du skal aldrig forlades af Gud.

Så lad livet blot slå revner og gå under. Det står dog fast: Gud elsker dig i Jesus Kristus og vil aldrig forlade dig - heller ikke i dødens dybe dal.

Svar på lidelse og død

Da Jesus vidste, at alt nu var fuldbragt, og for at Skriften skulle opfyldes, sagde han: "Jeg tørster." (Johannes 19,28)

Sådan fortæller evangelisten Johannes i forbindelse med Jesus' korsfæstelse. Men hvad kommer det os ved, at et menneske for 2000 år siden tørstede under sin henrettelse. Har vi ikke nok at gøre med at forholde os til vores egen død og til lidelse og nød i vores egen tid?

Jo, det er store og vanskelige spørgsmål, som vi ikke kan skyde fra os. Men hvordan forholder vi os så i virkeligheden til vores egen død og til andres lidelse? - Tænk blot på den lidelse, som du selv kan være årsag til i din familie og hos dine nærmeste. Kan du klare at blive konfronteret med din personlige skyld? Kan du udholde at leve med den tanke, at du skal stå til regnskab overfor din Skaber med det, du har gjort i dit liv?

Det er her, de ord, Jesus talte på korset, kommer ind. Han råbte: "*Jeg tørster!*" Evangelisten understreger, at han gjorde det, *for at Skriften skulle opfyldes*. Gud har gennem sine profeter forudsagt, både hvordan og hvorfor Jesus skulle dø. Profeternes skrifter er samlet i Det gamle Testamente og kaldes af Jesus for "Skriften". Han peger med sine ord fra korset ud over sin egen lidelse og siger til os: "Læs i Bibelen om jeres egen lidelse og død - og se min korsdød i lys heraf!" Sådan finder vi ind til kernen i den lidelse og nød, som til alle tider har gjort livet svært og uudholdeligt at leve. Og i lys af Jesus' korsdød bliver det muligt for os at møde både lidelse og død med håb.

Det lykkedes!

***Da Jesus havde fået eddiken, sagde han: "Det er fuldbragt."
(Johannes 19,30)***

Når du har kæmpet med et vanskeligt problem, hvilken befrielse er det da ikke, når du kan bryde ud og sige: "Det lykkedes!" Måske var det en personlig krise, som så håbløs ud. Måske var det et teknisk problem på arbejdspladsen. Måske var det en eksamen, som du frygtede. Eller det var en plads i en beskyttet bolig, som du længe havde søgt. - Det lykkedes! Det lykkedes!

Men hvem kan sige om hele sit liv, at det lykkedes? Hvem tør sige på sit dødsleje, at alt lykkedes? Blev livet netop så godt, som det skulle være, helt og holdent perfekt?

Der findes ét menneske, som engang udtalte så store ord på sit dødsleje, nemlig Jesus Kristus. Han sagde på korset: "Det er fuldbragt!"

For mennesker at se var hans liv mislykket med så vanærende og lidelsesfuld en afslutning og død. Men da han stod op fra de døde påske morgen, blev det klart, at han havde ret. Det var lykkedes.

Da Jesu liv gik i stykker under stor lidelse og smerte på korset, netop da lykkedes det for ham at blive vores stedfortræder og frelser. Bibelen fortæller, at han led straffen for al den ondskab og fortræd, som det desværre lykkes os at forvolde hinanden og andre.

Derfor er hans ord fra korset dybest set udtryk for, at alt det, som er mislykket i vores liv, nu ved Jesus Kristus forvandles til lykke. For han siger: "Det lykkedes!" Det lykkedes ham at bære vores skyld og ulykke, så vi kan få tilgivelse og den lykke det er, at blive evigt salige.

I dine hænder!

Og Jesus råbte med høj røst: "Fader, i dine hænder betror jeg min ånd." Da han havde sagt det, udåndede han. (Lukas 23,46)

Mors hænder, fars hænder og bedstemors hænder. Hvad var vi uden deres hænder? Også vore egne hænder betyder meget for os. Forestil dig blot en dag uden hænder. Hvad blev der da af madlavning og kærtegn? Og hvad ville der blive af brevskrivning og rengøring?

Hænder arbejder ustandseligt for os, både vore egne og andres. Alligevel slår de ikke til. Kærestens hænder sikrer ikke kærligheden for altid. Og lægens hænder kan ikke helbrede for alt. En dag vil seks hænder gribe fat i håndtagene til vores kiste og bære os til vort sidste hvilested her på jorden. Og dermed er vi helt og holdent udenfor menneskehænders rækkevidde.

Det sidste, Jesus sagde, før han døde, var: "Fader, i dine hænder betror jeg min ånd!" Da han havde sagt det, udåndede han. Han overgav sig i sin Faders hænder. Sådan har vi også lov at sige og gøre: "Fader, i dine hænder betror jeg mig med legeme og sjæl!" Sig det morgen og aften! "Fader: lad denne dag være levet i dine hænder. Lad mig i nat være i dine hænder. Og lad mig stå op - enten til en ny dag her på jorden sammen med dig - eller op af graven til evig salighed."

Døråbner

Om aftenen den samme dag, den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: «Fred være med jer!» Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren. (Johannes 20,19-20)

Påskedags aften sad Jesu disciple bag lukkede døre af frygt for jøderne. De erfarede tomhed og frygt, meningsløshed og skyld. Men da brød den opstandne Jesus Kristus ind i deres tillukkede

menighed med sin fred. Han viste dem sine naglemærker. Det gav dem vished for, at han var *deres* Jesus, som blev korsfæstet og døde, og at han var hos dem som Guds offerlam, der bærer verdens synd.

Det gør han også i dag. Han kommer til sin menighed for at være levende til stede "med al sin kærligheds rigdom". Han taler i Evangeliets ord. Og han er nærværende i den hellige nadver. Han siger: "Fred være med jer!" Fred i stedet for skyld og angst. Denne fred er uløseligt forbundet med hans offer for vore synder. Her er fred for både i går og i morgen. Guds vrede over vore synder er fjernet. Jesus har besejret dødens og syndens magt. Og han er stærkere end alle dine fjender!

Sådan lirker Jesus den tillukkede kirkedør op indefra. Nu tør disciplene gå ud i verden. For deres Herre lever! De går på Jesu løfte og befaling. De ved sig beskyttet af ham, som er nærværende overalt: Jesus, deres opstandne Frelser.

Er det ikke også en "døråbner" for os i dag? En døråbner, både for dem, som ikke har været i kirke i mange år, og for dem, som i lang tid har gemt sig i kirken og ikke har turdet fortælle andre, at de tror på den opstandne Jesus Kristus!

Ord med liv

"Salige er de, som ikke har set og dog tror." (Johannes 20,29)

Evangelisten Johannes fortæller, at disciplen Thomas ikke ville tro, at Jesus var opstået fra de døde. Han krævede beviser. Og ligner vi ikke Tomas? Skulle Jesus virkelig være den levende Frelser i dag? Opstod han legemligt? Vor erfaring siger, at døde ikke opstår. Men Guds virkelighed er større end vores.

Gud har gjort fantastiske ting for os i påsken! Og han lader sig hverken begrænse af Thomas' eller af vores fornuft og hverdags-erfaringer. Jesus viste sig for Thomas og sagde: *"Vær ikke vantro, men troende. Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke*

har set og dog tror!" (Joh 20,29). Thomas så Herren og fik livet tilbage.

Gud giver også i dag troens liv til os ved sit ord. Påskebudskabet om, at Herren Jesus bar vor skyld og døde for vore synder, er så stærkt et ord, at det kan åbne vort åndelige syn for det sande liv. Du er elsket! Jesus opstod. Han er din Herre og din Gud.

Du har måske været kristen i mange år og kender til, at dine egne tanker om livet ofte kom i konflikt med, hvad Gud ville med dig. Men så hør det igen. Han, der bar din synd, han opstod. Han ser dig og elsker dig. Det er troens grund til glæde.

Sådan blev vi kristne

"Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du gav mig fra verden. De var dine, og du gav dem til mig, og de har holdt fast ved dit ord." (Johannes 17,5)

Det var den sidste aften, før Jesus skulle dø på korset. Han var sammen med sine disciple. Og han bad til sin Far i himmelen.

Dér sidder Jesus. Og dér sidder vi, som tror på Jesus. Og nu taler Jesus med sin Fader om os, som er kristne. Og da afsløres, hvordan vi blev kristne og kom til tro på Gud. Jesus fortæller, hvad en kristen var, før han/hun blev kristen. *"De var dine."* En kristen er ikke et selvstændigt menneske, som har besluttet sig for Gud og derfor er blevet kristen. Nej, det er lige modsat. De, som tror på Jesus Kristus, tror, fordi de er udvalgt af Gud til frelse, før verden blev grundlagt. Det står i Romerbrevet 8,29, Efeserbrevet 1,4 og i Matthæusevangeliet 25,34. Jesus forklarer også, hvordan de lærte ham at kende: *"Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du gav mig fra verden."*

Hvis disciplene gik og troede, at de havde valgt Jesus og derfor var hans disciple, måtte de tro om. Jesus havde samme aften sagt det ligeud: *Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer (Joh 15,16).* Hvordan kan vi da gå rundt og tænke, at det er os, der har valgt ham? At vi hører Jesus til og er kristne

skyldes *ikke* os selv, men Gud. Fra først til sidst. Og Gud gør det gennem sin Søn, Jesus Kristus, og det, han åbenbarer for os. *"Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du gav mig!"*

Jesus åbenbarede i ord og gerning, hvem Gud Fader er. Sådan fik de troen. Og sådan får alle kristne den frelsende tro. Gud udvalgte os og gav os til Jesus. Og vi kom til tro. Jesus beder lige nu for alle sine disciple, for alle de kristne. Lyt til hans bøn i Johannesevangeliet 17.

Velsignelse skaber menighed

Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud. (Lukas 24,51-53)

"Idet". Mens. Velsignelsen fandt sted, mens Jesus Kristus blev båret op til himmelen. Derfor forstod disciplene, at tiden fra nu af og til hans genkomst var "velsignelsens tid". At Kristus blev løftet op til Himmelen var ikke en afsked. Det var begyndelsen på en ny tid, hvor velsignelsen ville være hos dem. Hans velsignelse. Han havde jo lovet dem: *"Og se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende!" (Matt 28,20)*. Han ville være hos dem med sit Ord og sin Ånd.

Apostlen Paulus bryder mange gange ud i tak og glæde over denne velsignelse: *"Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi fader, som i Kristus har velsignet os med al himlens åndelige velsignelse. For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed ... I ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde" (Ef 1,3-7)*.

Når vi taler om kirkelig velsignelse, er det ikke en institution, der godkender et enkelt individ. Det er den korsfæstede og opstandne, som velsigner sin kirke. Velsignelsen er, at Gud udøser sin godhed mod os i Kristus. Det skaber kirke og

fællesskab. Evangeliet fortæller jo, at velsignelsen skabte tilbedelse, glæde og fællesskab: *De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud.* Det betød noget særligt for dem, at de modtog velsignelsen *sammen!* Guds velsignelse skaber sammenhold. Kristne knyttes sammen med hinanden i en kristen menighed, fordi Jesus er hos os og velsignelser os – sammen.

De ventede, vi venter

Han pålagde dem, at de ikke måtte forlade Jerusalem, men skulle vente på det, som Faderen havde lovet (Apostlenes Gerninger 1,4)

Da Jesus blev løftet op til Himlen og satte sig ved Faderens højre hånd, havde han forinden pålagt apostlene at vente på Helligåndens gave, Han ville udruste dem med kraft til at vidne om Jesus Kristus.

At vente er en afgørende del i en kristens liv: vente sammen; vente i tillid til, at tiden ikke er i vores hånd, men i Guds hænder.

Evangelisten Lukas fortæller, hvordan apostlene forstod denne befaling: *Så vendte de tilbage til Jerusalem fra Oliebjerget, som ligger tæt ved Jerusalem, kun en sabbatsvej derfra. Da de var kommet ind i byen, gik de op i salen ovenpå, hvor de plejede at opholde sig (v12-13).* Salen ovenpå blev deres lille base og fælles hjem. Mon ikke det var det rum, hvor Jesus havde indstiftet nadveren?

Kristne har også sådan en "sal ovenpå", nemlig det rum, hvor vi samles til gudstjeneste. Der fortæller Talsmanden os alt det, som Jesus fortalte til apostlene. Vi læser apostlenes evangelier og breve, når vi er i kirke. Og Jesus kommer til os med sit legeme og blod, og vi døber i Jesu navn. Det er godt at vente på Gud i den daglige andagt og i søndagens gudstjeneste.

Pinse er påske fortalt ind i hjertet!

For enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.

(Apostlenes Gerninger 2,21)

Pinse er påsken genfortalt og udlagt. Jesus Kristus er pinsens centrum, fordi det er ham, apostlene fortalte om, da de blev fyldt af Helligånden.

Vi har Peters pinseprædiken i Apostlenes Gerninger 2,14-36. Han fortæller tilhørerne i Jerusalem, at de er vidne til det, Gud har lovet ved profeten Joel: *"at i de sidste dage vil jeg udgyde min ånd, ... så både kvinder og mænd, unge og gamle, frie og slaver og fattige og rige vil fortælle om frelsen. For Herrens dag kommer (dommedag)"* (v16-20). Og derefter nævner han, hvad det betyder for dem, som hører evangeliet: *"For enhver, som påkalder Herrens navn skal frelses"* (v21). Når vi hører evangeliet, opstår der et råb hos os, så vi kalder på Herren!

Derpå holder Peter selve prædikenen: *"Israelitter, hør disse ord: Jesus fra Nazaret – ham, der ... gjorde undergerninger iblandt jer ... – ham korsfæstede I efter Guds fastlagte bestemmelse og forudviden, og ved lovbryderes hånd naglede I ham til korset og dræbte ham. Men Gud gjorde en ende på dødens veer og lod ham opstå, for han kunne umuligt holdes fast af døden. ... Denne Jesus, som David har fortalt om i Salmerne, ham har Gud ladet opstå. Det skal I alle vide. Han er Herre og Kristus"* (v22-36).

Pinseprædikenen til os er kort sagt: "I har med jeres synder været med til at korsfæste Jesus. Men Gud har gjort en ende på dødens veer og ladet Jesus opstå. Derfor skal I vide: Han er jeres Herre og Frelser!"

Det er dog det mest glædelige, der er sket for os. Så er vor skyld fjernet. Og det er også til at se en ende på dødens veer i vores liv. For ved dåb og tro tilhører vi Jesus Kristus og må være evigt hos ham.

Problem med griskhed?

"Sådan går det den, der samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud." (Lukas 12,21)

I sin forkyndelse og undervisning talte Jesus ofte om penge. Fx i lignelsen om en rig bonde, hvis marker havde båret ekstra godt. *Han tænkte ved sig selv: "Hvad skal jeg gøre? For jeg har ikke plads til min høst" (v17).*

Nu kunne man forestille sig, at den gode høst ville få bonden til at overveje at give af det flotte overskud til fattige mennesker. Men nej, bonden tænkte kun på sig selv. Jesus fortæller: *Så sagde han (bonden): Sådan vil jeg gøre: Jeg river mine lader ned og bygger nogle, som er større, og dér vil jeg samle alt mit korn og alt mit gods. Og jeg vil sige til mig selv: Så, min ven, du har meget gods liggende, nok til mange år. Slå dig til ro, spis, drik og vær glad! (v18-19).*

Men er der måske noget galt i at slå sig til ro, spise og drikke og være glad? Gud har givet jo os livet med tusinde velsignelser. Og han vil, at vi nyder livet og takker ham. Men samtidig kalder han os til at hjælpe hinanden. Særligt dem, som er i nød.

Lukas fortæller, at Jesus fortalte lignelsen til en mand, som følte sig uretfærdigt behandlet af sin bror i en arvestrid. I stedet for at hjælpe manden til at få sin retmæssige arv, hjalp Jesus ham til at se sin egen griskhed: *"Se jer for og vær på vagt over for al griskhed, for et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod" (v15).*

Hvis nogen af os skulle have et problem med griskhed eller tænker, at vort liv afhænger af, hvad vi ejer, da er hjælpen nær. Lyt til lignelsen. Og spørg efter, hvad det vil sige at være "rig hos Gud"! Bibelens budskab giver os svar: *"I kender vor Herre Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, skønt han var rig, for at I kunne blive rige ved hans fattigdom" (2 Kor 8,9).* Rige hos Gud bliver vi, når vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som blev fattig, for at vi skulle blive rige, dvs. blive tilgivet for vor griskhed og

reddet fra dommen, den dag vi dør. Og herfra strømmer gavmildhed til os og til andre.

Han løb!

En mand havde to sønner. Den yngste sagde til faderen: "Far, giv mig den del af formuen, som tilkommer mig!" Så delte han sin ejendom imellem dem. Nogle dage senere samlede den yngste alt sit sammen og rejste til et land langt borte. Der ødslede han sin formue bort i et udsvævende liv. ... Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kysede ham. (Lukas 15,11-32)

Hvem kommer løbende? Hvem falder hvem om halsen og kysser? Det gør Faderen. Gud Fader, den almægtige, himlens og jordens Skaber, længes efter sit menneske, efter os. Og hans længsel er helt personligt. Han drages imod os.

Når vi lever umoralsk og ødelægger vort liv eller lever i humanistisk selvretfærdighed og ikke regner med nogen over os selv og hævder, at mennesket ikke står til ansvar overfor nogen højere magt end mennesket selv, da længes den retfærdige Gud efter os. Han længes som faderen i lignelsen om en far og hans to sønner. Han kommer løbende og falder os om halsen og kysser os.

Hvor i litteratur og kunst findes sådan en far? I den jødiske kultur er det utænkeligt, at en ældre mand med værdighed skulle gøre sådan. Han løber ikke. Han finder sig ikke i hvad som helst fra sine voksne børn. Men i lignelsen fortæller Jesus: Han løb! Vi ser for os, hvordan han løber igennem byen. Naboer ser måbende til. Hvad løber han efter, den gamle mand, som blev ydmyget af sin yngste søn? Vil han nu ydmyge sig igen? Se, hvor ynkeligt, at han løfter op i sin kjortel og spæner afsted i kærlighed til den søn, som ønskede sin far død! Her ser vi jo Jesus Kristus, som kom til os og lod sig ydmyge på et kors!

Sådan gør Gud

... for Gud lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. (Matthæus 5,45)

Se på din himmelske Far. Og jo mere du ser ind i hans godhed og barmhjertighed, desto mere må du undre dig.

Hos Gud er der ingen sammenhæng mellem det gode han gør for os, og hvordan vi er mod ham. Han lader solen stå op over alle og giver regn og mad til alle. Han gør ikke forskel på mennesker, sådan som vi desværre gør. Vi er ikke som vor far. Derfor har vi brug for ham.

Han har taget os ind til sig og ved tro og dåb gjort os til hans kære børn. Og han giver os lov at bede: *"Fader vor! ... forlad os vor skyld, som vi også forlader vore skyldnere! For din er magten."*

To spurve - to kristne

En discipel står ikke over sin mester, og en tjener ikke over sin herre. Det må være nok for en discipel, når det går ham som hans mester, og for en tjener, når det går ham som hans herre. ... Frygt derfor ikke for dem. (Matthæus 10,24-25)

Jesus sendte sine disciplene ud to og to for at forkynde evangeliet. Han fortalte dem, at de ville møde modstand og måske blive dræbt. Men han hjalp dem og gav dem mod ved at love dem Guds omsorg.

Han sagde: *"Frygt ikke for dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel, men frygt derimod ham, der kan lade både sjæl og legeme gå fortabt i Helvede. Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den. Men på jer er selv alle hovedhår talt. Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve."*

Han siger det samme til os, når vi lever som kristne midt i verden.

Jesus Kristus viser os ikke omsorg ved at give os selvsikkerhed og personligt overskud, men ved at være hos os og knytte os fast til sine løfter i den vanskelige tjeneste, vi står midt i. Og bemærk, at han nævner tallet to. "To spurve". Disciplene blev udsendt to og to. De var altid to. Sådant har du også en kristen søster og bror, som du kan følges med. I er to. Og når den ene af jer falder, er Gud hos den spurv, som falder. Og han er også med den, der er tilbage. Da flyv du frimodigt hen til en af de spurve, som du har troen fælles med. Du ved jo, hvor du kan finde dem: i den kristne menighed!

Fortiden

Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: At Kristus døde for vore synder efter Skrifterne. (1 Korintherbrev 15,3)

Apostlen taler han om fortiden. Og han knytter Kristus' og vores fortid sammen. Kristus døde på grund af alt det forkerte, som vi gjorde i går, i forgårs og for fjorten og niogtyve år siden. Han døde for vore synder.

Og det var "efter Skrifterne". Med "Skrifterne" hentyder han til De hellige Skrifter, dvs. hele Gamle Testamente. Han siger dermed, at Kristi død for vore synder var planlagt af Gud. Gud havde talt om det på forhånd i Gamle Testamente. Derpå sendte han sin Søn, som tog vore synder på sig. Derfor er det ikke bare en from tanke. Det er Guds ord. Og Kristus har virkelig båret vore synder.

Paulus anvender det på sig selv, når han i vers 8-10 nævner noget af det, der plagede ham mest: *"Men sidst af alle blev han også set af et misfoster som mig; for jeg er den ringeste af apostlene, ikke værdig til at kaldes apostel, fordi jeg har forfulgt Guds kirke. Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves."*

Her må hver eneste af os tage alt det vanskelige fra vores fortid med ind i evangeliet. For Guds tilgivelse gælder det hele. Ja, det hele! Vores fortid er knyttet sammen med Jesus Kristus!

Nuet

Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Og hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? (Matthæus 6,26-27)

Vor kristne tro kalder os tilbage til at leve i NUET i besindighed og i tillid til, at Gud er vores Herre. Jesus taler stærkt om det i Bjergprædikenen, når han spørger: *"Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig?"*

Hvem af jer kan ændre på jeres børns og børnebørns eller jeres mænds liv og fremtid ved at bekymre jer? Hustruer, mødre og bedstemødre er ikke herrer. De er lige så magtesløse som solsorte og marken liljer. Men i troen på Gud, vor Fader, og i tillid til Jesus Kristus, kan de kaste alle deres bekymringer på Gud. For han har omsorg for dem. Han tager sig af dem. Og de kan udholde dagens plager, når de ved, at *"jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette."* Matt 6,32.

Vor kristne tro giver os værdi og identitet på en måde, som ingen livsfilosofi eller lomme filosofi kan give os. For Gud siger til os, at han har skabt os, at vi faldt fra ham og er syndere, men at han har grebet ind ved Jesus Kristus, tilgiver os vore synder og sørger for os i ét og alt, og at han vil give os evigt liv. Og han siger, at han vil bruge os i næstekærlighed. Derfor ved vi, at vi ikke stammer fra os selv. Vi er ikke selv vores egen eller vor families "lykkesmed". Livet afhænger ikke af os selv.

På den måde hjælper vor kristne tro os til at leve i nuet og påtage os alle mulige vanskeligheder på andres vegne og bære det frem for Gud i bøn. Vi lever i nuet i tillid til Gud, vor Far, som virkelig har omsorg for os. Alt afhænger af hans velsignelse. Alt.

Fremtiden og evigheden

Kristus opstod på den tredje dag efter Skrifterne. (1 Korintherbrev 15,4)

Som kristne har vi ikke kun en FREMTID, men også det, som kommer efter TIDEN, nemlig EVIGHEDEN. Det har Gud lovet os med Jesu opstandelse fra de døde. Hør apostlen Paulus' ord: *"Kristus opstod på den tredje dag efter Skrifterne"* (v4). Og: *"Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen"* (v20). Kristus' opstandelse fra de døde sammenlignes med "førstegrøden". Førstegrøden er de første neg, der blev båret ind fra marken efter høsten. Og når man havde førstegrøden, vidste man, at der kom meget korn siden hen.

Derfor ved vi, at vore kære, der døde i troen på Kristus, skal opstå. Og vi skal selv opstå. Vi har ikke blot fremtid her i livet frem til vi bliver syge og dør, nej, vi har også EVIGHED med Gud efter døden. Og det skyldes JESUS KRISTUS, vor Frelser.

Paulus skriver: *"For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus. Men hver til sin tid: Kristus som førstegrøden, dernæst, når han kommer, de, som hører Kristus til. Derefter kommer enden, når han har tilintetgjort al magt og myndighed og kraft og overgiver Riget til Gud Fader. For Kristus skal være konge, indtil Gud får lagt alle fjender under hans fødder; som den sidste fjende tilintetgøres døden, for 'alt har han lagt under hans fødder'"* (v22-27). Vort håb er ikke, at livet varer lidt længere endnu, men vort håb er frelse fra døden. Derfor er det ikke så vigtigt, hvornår døden rammer os, eller hvordan den rammer os. Det vigtige er, at Kristus har overvundet den ved sin død og opstandelse, og at Gud vil give os evigt liv.

Det kristne håb giver os styrke til at leve i nuet med håb og udholdenhed. Hør, hvordan Paulus binder sejren over døden sammen med vores slid midt i vort arbejde: *"Døden er opslugt og besejret. Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod? ... Men Gud*

ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus! Derfor, mine kære brødre (kære søstre, mødre, hustruer og bedstemødre): stå urokkeligt fast, og giv jer helt hen i arbejdet for Herren. I ved jo, at jeres slid ikke er spildt i Herren" (v54-58).

Det gælder alle os, som er døbt og hører Kristus til ved troen: Giv jer helt hen i jeres arbejde i det kald, Gud har givet jer! I ved jo, at jeres slid ikke er spildt i Herren.

Husk på pagten!

Husk på pagten! ... Rejs dig, Gud, og før din sag! Glem ikke dine fjenders råb! Hvorfor har du forstødt os for evigt, Gud, hvorfor flammer din vrede op mod de får, du vogter? (Sl 74,20-23)

Når livet bliver vanskeligt – når der er modgang, og når jeg mærker, at jeg er omringet af onde magter og alt ser svært ud – da kan jeg råbe til Gud: *"Husk pagten!"* Husk, hvad du lovede mig. Det er på én og samme tid en bøn til Gud, om at han vil gribe ind, og en tilflugt til Gud og den pagt, som han sluttede med mig.

Det gør salmisten Asaf: *Husk på pagten! ... Rejs dig, Gud, og før din sag! Glem ikke dine fjenders råb! Hvorfor har du forstødt os for evigt, Gud?* Han beder i flertal "vi" og "os". Så er det altså også en bøn, vi indbydes til at bede samme med ham i menigheden. Dengang salmen blev skrevet, så det ud, som om han havde forstødt sit folk for evigt. Det virkede, som om hans vrede flammede op mod den hjord, han ellers vogtede og tog sig af. – Måske var situationen den, at folket var ført i fangenskab? Hvor var Gud da henne i deres liv?

Vi kan komme i lignende situationer både personligt og som menighed. Troen er truet af vantroen. Menighedens liv er truet af frafald og ligegyldighed. Vi mennesker søger vor egen lykke og er ufatteligt dårlige til at søge hinandens lykke. Derfor kan det se ringe ud i en kristen menighed. Problemet er min egen synd og selvished. Og når den lægges sammen med andre

kristnes svigt og selviskhed, er der vanskeligt at se nogen fremtid for os som kristne. Derfor er det nærliggende at tænke, at Gud lader sin vrede flamme op over os. Men da må og kan vi bede: *"Husk på pagten!"*

Gud er trofast og går ikke fra det, han har lovet sit folk. Og det vores tryghed som kristne, at vi er blevet døbt og taget ind i Guds pagt. For Guds pagt er uløseligt knyttet sammen med hans eget liv.

Det står i Matthæus 26,27-28: *Og han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: "Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse."* Guds pagt med os i dåben, husker han på, når vi går til nadver. Vi gør det "til hans ihukommelse", dvs. han husker sin pagt med os.

Et medmenneske

Den syge svarede: «Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet er bragt i oprør, og mens jeg er på vej, når en anden i før mig.» (Johannesevangeliet 5,7)

Vi er i Jerusalem ved Fåreporten. Her ligger mange syge, lamme og blinde ved Betesdas dam. En af dem har været syg i 38 år. Jesus spørger ham, om han vil være rask. Han svarer: *"Jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig."*

Alle mennesker har brug for et medmenneske. Mor var det første menneske, som hjalp os. Mors hjælp. Fars hjælp. Hjælp i familien. Vi kan ikke forestille os et liv uden et menneske, som hjalp os, da vi var små. Det samme gælder midt i livet, og når livet ebber ud. Vi behøver et menneske, som er med. Et medmenneske.

Og ligesom Gud gav os liv gennem vores mor og gav hende kald til at være vort første medmenneske, sådan kalder Gud på enhver af os til at være et menneske, der hjælper andre mennesker. Det er vores største livsopgave: at hjælpe hinanden og andre. Især dem, som er i en særlig nød.

Men hvilket menneske kan hjælpe os uhelbredelig sygdom og i døden? Hvilket menneske kan hjælpe os, når vi er skyldige og det, vi har gjort ikke kan gøres godt igen? Det kan Jesus Kristus. *Jesus sagde til ham: «Rejs dig, tag din bære og gå!» Straks blev manden rask, og han tog sin bære og gik omkring (v8-9).* Jesus er mennesket, som hjalp manden ved Fåreporten i Jerusalem. Han er Guds Søn, som blev menneske. Og han hjælper os i liv og død.

Egentlig er en kristen menighed en samling af mennesker, som er samlet ved en fåreport, og som venter på et menneske, der kan hjælpe. Og da sender Gud os sin Søn, Den gode Hyrde, der gav sit liv for os og overvandt døden. Da han stod foran Pilatus med tornekrone på, sagde Pilatus: "Se, hvilket menneske!" (Joh 19,5). Han kommer med sit ord og den hellige nadver ind i den menighed, hvor fårene venter på ham.

Gudstjeneste hos to søstre og hos os

Mens de var på vandring, kom Jesus engang ind i en landsby, og en kvinde ved navn Martha tog imod ham. Hun havde en søster, som hed Maria. (Lukas 10,38)

Hvad delte Jesus med dem? Man får en fornemmelse ud fra det, Lukas skriver i kapitlerne forud: *Da tiden var ved at være inde, til at Jesus skulle optages til himlen, vendte han sig mod Jerusalem som målet for sin rejse (Luk 9,51).* Jesus var "undervejs" (Luk 9,57). Interessant er det også, at Lukas fortæller, hvad han talte om med to andre venner en tidligere dag: *Og se, to mænd talte med ham; det var Moses og Elias, der kom til syne i herlighed og talte om den udgang, han skulle opfylde i Jerusalem (Luk 9,30-31).* Jesus talte med dem om, at Jerusalem var målet for hans rejse, og at han skulle opfylde alle løfterne i Gamle Testamente og ved sin død og opstandelse blive alles frelser. Og kort før besøget hos Marta og Maria havde Jesus også fortalt om en barmhjertig samaritaner på rejse: *"Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så*

ham. Han gik hen og hældte olie ... bragte ham til et herberg og sørgede for ham. ... hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage" (v25-37).

Mon ikke Jesus også delte dette med Martha og Maria: at han var på vej til Jerusalem for at forløse Israel, at han selv skulle mishandles og ofres for deres synder og opstå på den tredje dag, og historien om den barmhjertige samaritaner, og hvordan han selv havde fundet mennesker, som var blevet mishandlet og lå for døden.

Men lyttede de to søstre til Jesus? Jo, Maria sad og lyttede. *Maria satte sig ved Herrens fødder og lyttede til hans ord. Men Martha var travlt optaget af at sørge for Jesus (v40).* Hun var optaget af sine gode pligter og tjeneste for Jesus. Men samtidig var der uro og bebrejdelser i hendes hjerte. Hun sagde: *"Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig" (v40).*

Jesus hjalp Martha med sit svar: *"Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende (v41-42).*

Vi falder let i den grøft, hvor vi tænker, at gudstjeneste er, at vi tjener Gud, og at det er vigtigt, alle hjælper til og ikke spilder tiden med at lytte passivt og stille til Guds ord. Men Jesu svar viser os, at vi behøver at sidde hos ham og lytte. Det er Guds tjeneste for os. Maria var til gudstjeneste. Jesus tjente hende. Han kommer også til sin menighed på søndag for at tjene os.

Trøst i sorgen

Mange jøder var kommet ud til Martha og Maria for at trøste dem i sorgen over deres bror. (Johannes 11,19)

Martha og Maria havde pludselig mistet deres bror Lazarus. Han blev syg. De havde sendt bud efter Jesus. Men han kom først da, Lazarus var død og begravet. Derfor var det godt, at naboer og

venner kom med trøst. De hjalp de to søstre til at hvile i, at deres bror skulle opstå på den yderste dag. Martha siger det senere i samtalen med Jesus, da Jesus kom fire dage efter begravelsen: *"Ja, jeg ved, at han skal opstå ved opstandelsen på den yderste dag"* (v24). Det vidste hun fra Salmerne og profeterne. Og fra jøderne, som havde trøstet hende. Og fra Jesus, som havde besøgt dem og undervist dem.

Vi kan også trøste hinanden i sorgen, sådan som der står, at de kristne gjorde i Thessalonika: *"Vor Herre Jesus Kristus døde for os, for at vi, hvad enten vi er vågne eller sover, skal leve sammen med ham. Trøst derfor hinanden og opbyg hinanden, som I også gør!"* (1 Thess 5,10-11).

Martha og Maria troede på, at Jesus kunne have helbredt Lazarus. Og de sagde det til ham. *"Herre, havde du været her, var min bror ikke død"* (v21). Og Maria gentog det: Hun faldt ned for hans fødder og sagde: *"Herre, havde du været her, var min bror ikke død"* (v32). - Jesus kunne have forhindret deres smerte, hvis han var kommet 4 dage tidligere. Men han udskød bevidst sin rejse, så Lazarus nåede at dø, før han ankom.

Gud kan også forhindre, at vi bliver syge og dør. Og det gør han jo for de fleste af os i 70 år eller mere. Men Gud har samtidig sat en grænse for vores liv på jorden. Det gjorde han, da han sagde: *"Af jord er du kommet, til jord skal du blive!"* Gud står bag disse ord og bag dødens virkelighed. Men han står der med Frelsens virkelighed. Derfor kan vi også komme til HAM, når vi rammes, sådan som Martha kom til ham. Og Gud herliggøres, når vi bliver tilgivet og tror på frelsen af nåden og trøster hinanden og andre med evangeliet om Jesus i den sorg, som rammer dem og os.

Hvorfor faster kristne ikke?

Johannes' disciple og farisæerne holdt faste. Da kom der nogle til ham og spurgte: «Hvorfor faster Johannes' disciple og

farisæernes disciple, men dine disciple faster ikke?» Jesus svarede dem: «Kan brudesvendene faste, mens brudgommen er sammen med dem? Så længe de har brudgommen hos sig, kan de ikke faste. Men der kommer dage, da brudgommen er taget fra dem, og den dag skal de faste. (Markus 2,18-20)

Farisæerne fastede to gange i ugen for at understrege deres fromhed. Det ved vi fra Jesu fortælling om en tolder og en farisæer, som bad i templet. Farisæeren bad og sagde: "Jeg faster 2 gange om ugen" (Luk 18,12). Hvad fik han ud af det? Intet! Det frelste ham ikke. Jesus advarer og siger: "Når I faster må I ikke gå med dyster mine som hyklerne. For de gør deres ansigt ukendeligt, for at det skal være kendeligt for mennesker, at de faster. Sandelig siger jeg jer: Det har fået deres løn. Men når du faster, så salv dit hoved og vask dit ansigt, så du ikke faster synligt for mennesker, men for din fader, som er i det skjulte." (Matt 6,16ff).

Jesus advarer ikke mod faste men mod at tænke, at faste påvirker Gud, så han synes bedre om os. Johannes Døbers kald til omvendelse indeholdt også et kald til at faste. Jesus var heller ikke selv imod faste. Han siger jo i evangeliet, at der vil komme dage, da hans disciple vil faste. Han sigtede her til langfredag, da han døde. For Jesus var fasten en del af at leve med Gud.

Faste betyder noget godt for vort hjerte. En kristen faster ikke for andres skyld, eller for at blive noget. Jesus underviser ikke om faste som en regel, som skal overholdes på visse dage. Faste er derimod at give afkald på luksus og få tid til at tænke efter og overveje i dit hjerte.

Faste fra luksus og overflod er godt. Og det er en individuel ting. Du ved selv bedst, hvad der er luksus for dig. Det er det, du skal lægge til side af og til. Gerne en gang om ugen. Gerne forud for kirkegang. En eller anden form for underholdning og særlig luksus. Lad dig føre tilbage til det helt basale. Så du står nøgen overfor din Skaber.

Min, mine og min

Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed. Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed. Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen. (Johannes 15,9-11)

Overskriften kan lyde provokerende og selvisk. "Min, mine og min." Men ordene er alt andet end selviske, når de kommer fra Jesus Kristus. Han forklarer om kærligheden: "*Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner*" (Joh 15,13). Og apostlen Johannes siger om hans bud: *Og dette er hans bud, at vi skal tro på hans søns, Jesu Kristi, navn og elske hinanden, som han har påbudt os* (1 Joh 3,23). Og han siger om sin glæde: "*Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen*" (Joh 15,11).

Jesus Kristus overfører sin glæde til os, mens vi lytter til ham og i evangeliet ser, hvad han har gjort for os og alle. Det fylder hjertet med glæde og tak til Gud.

Hvad kan jeg bruge min dåb til?

Hvad stiller jeg op, når jeg mærker, at mit hjerte alligevel er ondt, og at jeg er misundelig, bitter og tilmed ukærlig mod andre? Desuden har jeg været ligegyldig, overfladisk og doven på mit arbejde og i min familie og menighed. Jeg talte udenom og kritiserede andre, i stedet for at gå i mig selv. Mon dåben kan hjælpe mig i den situation?

Ja, det er lige, hvad den kan. For Gud siger til dig, at han rensede dig i dåben, og at det gælder nu. Gud siger også, at dåbens bad fornyer os ved Helligånden. Så er du trods al det forkerte og dårlige hos dig selv Guds kære barn, som han tilgiver og fornyer ved den hellige dåb.

Men da Guds, vor frelsers, godhed og kærlighed til mennesker blev åbenbaret, frelste han os, ikke fordi vi havde gjort retfær-

dige gerninger, men fordi han er barmhjertig; det gjorde han ved det bad, der genføder og fornyer ved Helligånden (Titus 3,4-5).

Hvad der hviskes jer i øret

Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene. (Matthæus 10,26-27)

Det, mennesker siger sig selv, er både usikkert og ustabil. Jo, vore tanker er ustabile. Nogle gange tænker vi "katastrofetanker og undergang" og "håbløshed og mørke". Det gør vi, når vi erkender vor egen svaghed, og når vi får lidelse og død ind på livet personligt. Eller når krig og forurening overmander os.

Andre gange tænker vi optimistisk og har positive tanker. Det gør vi, når vi tør tro, at vort arbejde og vor indsats kan give os en god tilværelse og bidrage til en bedre verden. Hvis vi anstrenger os, vil det lykkes! Men det er jo alt sammen usikkert og afhængigt af, hvordan vi har det i nuet.

Eller vi tænker, at vi med vor fromhed og religion kan påvirke det guddommelige eller skæbnen, så vi belønnes med et godt liv på jorden og lykke efter døden. Men det bygger jo på usikre forestillinger og fornemmelser. Eller vi tænker, at der ikke findes nogen gud eller guddommelig styring, så vi selv skal opfinde meningen med livet. Det fører ud i alle mulige eksperimenter, som igennem historien og også i vores tid viser sig at ødelægge samlivet mellem mennesker i ægteskab, familie og samfund.

Jesus hviskede sine disciple noget i øret og fortalte dem noget i mørket, som er så helt anderledes. Og det har Gud gennem sine første disciple givet os i Evangeliet. Så nu hvisker Gud til os: "*Jeg bliver menneske; jeg bliver en af jer! Jeg, som er evig og almægtig, jeg bliver et barn og ligger i en krybbe. Jeg bor i Galilæa og går med sandaler. Mit navn er Vældig Gud – Immanuel - Jesus!*"

Jesus er Guds Søn og Marias søn. Han græd, da hans ven Lazarus døde. Men han talte også med magt ind i vennens grav og kaldte ham tilbage til livet. Jesus blev grebet af angst i Getsemane, natten før han døde på korset. Men han stillede også stormen på søen, dengang disciplene skreg af frygt. Han er Guds søn, som blev pint, korsfæstet og døde for vore synder. Og han opstod fra graven.

Han giver os et godt håb, når han kommer til sin menighed i gudstjenesten. Her hvisker han os alt godt i øret, så vi har noget godt at råbe til andre fra tagene.

Lad jeres lys skinne for mennesker!

I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene. (Matthæus 5,14-16)

Sådan sagde Jesus til mennesker, som han kort forinden havde kaldt "salige!" Han havde sagt: "Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes. Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes! ... Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på" (v3ff). Jesus lyste for dem og gav dem håb og fremtid. Og sådan lyser han også for os i dag. I kapitlet forud skriver evangelisten om lyset: Det folk, der sad i mørket, har set et stort lys, og de, der sad i dødens land og skygge, for dem brød lyset frem. Fra da af begyndte Jesus at prædike: "Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!" (Matt 4,16-17).

Når lyset fra Jesu undervisning oplyser os, ser vi virkeligheden på en ny måde. Han viser os mørket i os og mørkets gerninger hos os. Det gør han fx i bjergprædikenen, som ugens tekst er en del af. Her udlægger han nogle af de ti bud: "I har hørt, at der er sagt:

Du må ikke begå drab!" Og vi tænker måske, at det har vi da heller ikke gjort. Men da forklarer Jesus, at onde ord og had også er overtrædelse af dette bud (v22). Jesus afslører vort mørke! Hvad er det da for et lys, vi skal lade skinne for mennesker? Han kalder det "jeres" lys.

Svaret får vi i slutningen af Matthæusevangeliet, hvor der fortælles om Jesu død på korset: *Men fra den sjette time faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time (Matt 27,45)*. Da Jesus bar vore synder og tog vor straf og døde i vort sted, blev han ramt af vores mørke. Den retfærdige døde som en uretfærdig. Han blev dømt i vort sted. Og han opstod fra døden påskemorgen. Sådan er han blevet verdens lys.

At være kristen er at blive afsløret og tilgivet af Jesus Kristus. Når evangeliet og tilgivelsen ved Jesu død og opstandelse er vort lys, kan vi lade *det lys* skinne for hinanden og andre ved at forkynde og bevidne, hvad han har gjort for os. Det opfordrer Jesus os til.

Hvem er størst?

På den tid kom disciplene hen til Jesus og spurgte: "Hvem er den største i Himmeriget?" Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: "Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget." (Matthæus 18,1-3)

Når disciplene spørger Jesus, hvem der er den største i Himmeriget, svarer Jesus ved at kalde et lille barn hen til sig. Det må disciplene vente på, før han svarer. Barnet kommer. Og Jesus stiller det midt iblandt dem.

... Først nu var han klar til at svare på spørgsmålet.

Og nu kommer svaret: *"Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget."*

Den største i Himmeriget er en af de umyndige, som ikke kan udrette noget særligt, og som er afhængig af sine forældre og svag. Den største i Himmeriget er et menneske, som på ingen måde kan måle sig med en af de disciple, som havde forladt alt og var fulgt med Jesus. Den største er et lille barn, som ikke har været udsendt af Jesus og heller ikke har udført et eneste under i hans navn.

Jesus siger: *"Hvis I ikke vender om ..."* Disciplene har brug for at få sindet vendt tilbage til Gud, tilbage til Himmeriget med tilgivelse og nåde. Det gælder også os. Omvendelse behøver vi stadig, nemlig omvendelsen til at blive som et barn; ikke til at blive noget stort, men til at blive noget småt. Eller snarere: Vi behøver, at vort sind og vor tankegang ændres, så vi indser, at vi har brug for at få alt fra Gud. Alt. Det hele. Også tilgivelse.

Jesus' lovsang driver vort mismod bort

På den tid tog Jesus til orde og sagde: "Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre ..." (Matthæus 11,25)

På den tid var Johannes Døber kastet i fængsel, og modstanden mod Jesus voksede. Det fortæller Matthæus i kapitlet forud. Også for os kan det være en svær tid. Alligevel takker Jesus. Det er befriende og velgørende at høre ham sige tak. Det befrier os, så også vi - midt i modgang og tiltagende mismod - begynder at takke vores himmelske Fader: *"Jeg priser dig, Fader, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, fader, for således var det din vilje"* (v25-26). Jesus priser sin Fader, og han takker for, at Faderen sørger for de umyndige og ringe mennesker og fører dem til Sønnen, så de hos ham finder hjælp og frelse!

Han kræver ikke at vi priser og takker Gud. For det er netop det, vi ikke magter, når vi er trætte. Men ligesom hyrderne ved Betlehem hørte engles sang og kom på benene og fandt barnet i krybben, sådan gør Jesu lovsang også noget ved os.

Og Jesus siger derpå: *"Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for. Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let"* (v27-30). Jesus synger for os. Han driver mismodet bort og giver os hvile.

Kristendom - ikke kun en stemning

Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: "Hosianna, Davids Søn!" (Matthæus 21,9)

Evangeliet fortæller om Jesu indtog i Jerusalem søndag før påske. Kongen kommer til sit folk. Beretningen lærer os både, hvad vi ikke skal bygge vor tro på, og hvad vi som kristne trygt kan stole og bygge på.

Først, hvad vi ikke skal bygge og stole på. Vi skal ikke bygge troen på vores egen tro og følelse. Folkeskaren lovpriste jo palmesøndag Jesus som Davids Søn. Det var en stor og herlig dag for dem. Men nogle dage senere blev det langfredag. Og da var stemningen vendt, så de råbte *"Korsfæst ham!"* – Sådan også i vores liv. Der kommer dage, hvor synden bryder så voldsomt frem, at vi må give op, hvis vi bygger på vor egen tro og følelse.

Men hvad skal vi så bygge og stole på som kristne? Vi skal bygge og stole på Jesus, på Guds Søn, som kom ind i det Jerusalem, der få dage efter korsfæstede ham. Vi skal bygge og stole på, at han elsker os, at han døde for vore synder, og at han er opstået og lever. Vi skal bygge på bibelens budskab om Jesus, og hvad han har gjort for os.

Folkeskaren råbte *"Hosianna!"* ved Jesu indtog. Det betyder: *"Herre, frels dog!"* Det kan vi bede i både gode og onde dage, både når det går godt, og når det går dårligt for os i vort

trosliv. At tro er at bygge på Jesus Kristus og stole på, hvad han har gjort for os, og hvad han vil gøre for os - og ikke på os selv!

Jeres forløsning nærmer sig!

"Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig." (Lukas 21,28)

"Forløsning" er at bliver løst, udfriet og befriet. Den store befrielse og forløsning fandt sted på Golgata langfredag og i gravhaven påskemorgen. Jesus Kristus knuste dødens magt. Han gjorde regnskabet op mellem Gud og alle mennesker ved at bære verdens synd. Og han opstod påske morgen. Det er vores forløsning!

Denne forløsning forkyndes os i evangeliet. Vi forløses personligt, når vi hører evangeliet. Det giver os tillid til Gud. Gud bruger også to sakramenter, når han genløser os: DÅBEN. I dåben genføder Gud os og giver os tro i hjertet og gør os til sine børn. Og NADVEREN: I nadveren giver Jesus Kristus sit legeme og blod til sin menighed og holder vores tro i live. - I evangeliet og sakramenterne nærmer vor forløsningen sig os, fordi vores Befrier, Jesus Kristus, kommer til os. Læg også mærke til, at det ikke er os, der nærmer os forløsningen, men forløsningen, der nærmer sig til os.

Menneskesønnen kom til os, da vi stod med ryggen til ham i døden og angsten og skylden. Han lod sig føde julenat. Og han kommer i evangeliet og nærmer sig nænsomt, ydmygt og sagtmodigt. *"Se, din konge kommer til dig!"* Og hvad kan vi da andet end løfte hovedet, få godt mod og være fortrøstningsfulde, uanset hvad der ellers vil ske.

For sølle at være kristen?

Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple og spurgte Jesus: "Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?" Jesus svarede dem: "Gå

hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig." (Matthæus 11,2-6)

Det så sølle ud for Johannes Døber, da han blev fængslet. Og det kan se sølle ud for os, som stadig må indse, at vi har brug for Guds nåde og tilgivelse.

Jesus ved det. Han sagde til Johannes disciple: "*Salig den, der ikke forarges på mig.*" Han siger det samme til os: Tænk ikke, at det er sølle, at du er så åndeligt fattig, at du har brug for evangeliet, men glæd dig i stedet over evangeliet!

Evangeliet forkyndes for fattige: For dem, som efter 5 år mærker, at de stadig har brug for syndernes forladelse og Jesu tilgivelse. For dem, som efter 10 års kristenliv mærker, at deres drømme om succes i menigheden ikke gik i opfyldelse. Og for dem, som efter 15 år kan være på nippet til at forkaste Jesus og kristendommen, fordi de menneskeligt talt ikke fik mere ud af det, end de gjorde.

Tænk på Kristus og Johannes Døber. Lad dig igen belære om, hvad Kristus måtte lide for din skyld, og hvad der er sand kristendom. Lad Kristus-tjenere servere og forkynde Guds ord for dig. Når andre påstår, at du ikke har meget at fejre som kristen, da vær med til fest i kirken og tag imod Kristi tilgivelse og kaldet til at tjene ham. Salig er den, som ikke mener, at det er for sølle at leve af Guds tilgivelse, men tror på Kristus midt i sin egen fattigdom.

Hvorfor døber du så?

"Hvorfor døber du så, når du hverken er Kristus eller Elias eller Profeten?" (Johannes 1,25)

Præster og levitter stillede dette spørgsmål til Johannes Døber. De havde nemlig fat i noget, som de fleste kristne i Danmark typisk har glemt: at kun Gud kan tilgive mennesker deres synder.

Og at der skal et offer til, for at vi mennesker kan få syndernes forladelse. - Det er glemt og gemt bort langt ind i kristenheden, så man taler om tilgivelse, som om det var det letteste af alt, og som noget man endog kan sige sig selv.

Men sådan så jøderne ikke på det. Derfor mente de, at Johannes måtte være Kristus selv, hvis han døbte mennesker til syndernes forladelse.

Johannes svarede: *"Midt iblandt jer står en, I ikke kender"* (v26). Det var ham, Johannes pegede. Og han fortsatte: *"Se Guds lam, som bærer verdens synd!"* (v29). Og han giver os baggrunden for, at han døber med disse ord: *"Jeg så Ånden dale ned fra himlen som en due, og den blev over ham. Jeg kendte ham ikke, men han, som har sendt mig for at døbe med vand, han sagde til mig: Det er ham, du ser Ånden dale ned over og blive over, der døber med Helligånden. ... Han er Guds søn"* (v32-34). Johannes døbte, fordi Gud havde sagt, at han skulle, og fordi han, som bragte det offer, som er nødvendigt, for at vi kan få tilgivelse, stod midt iblandt dem. Johannes' dåb virkede syndernes forladelse på grund af Jesus, og fordi han døbte på Guds befaling.

På samme måde med os. Når nogen spørger: *"Hvorfor døber I?"*, kan vi svare: Fordi Jesus har befalet os at døbe i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Han har jo selv sagt: *"Gør alle folkeslag til mine disciple, I det I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn!"* Og dåben fortsætter med oplæring: *"Og idet I lærer dem at holde alt det, jeg har befalet jer! Og se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende.!"* Og da ved vi, at han er hos os indtil verdens ende. Det har han jo lovet. (Matt 28,19-20).

Find ham i stalden!

Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: «Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.» Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskaare, som lovpriste Gud og sang: Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!

Og da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til himlen, sagde hyrderne til hinanden: «Lad os gå ind til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os.» (Lukas 2,6-15)

Kristus blev født i en stald. Her svøbte hans mor ham og lagde ham i en krybbe. Og englene fortalte det til hyrder på Betlehems marker. Derpå gav et stort himmelsk kor Gud ære, fordi han havde sendt sin Søn til jord. Det hjalp hyrderne på benene, så de stod op fra kulden, mørket og frygten og skyndte sig til Betlehem. De fandt barnet Kristus, Herren, svøbt og liggende i en krybbe.

På samme måde får vi også varme i kulden, lys i mørket og glæde i den store frygt, når vi hører evangeliet om, at Guds Søn er kommet til os. Det hjælper os på benene, så vi siger: "Lad os dog gå til vores Betlehem til den stald, hvor Kristus har lovet at møde os også denne jul."

Stalden er den kristne kirke. Kristus er i sin kirke, når evangeliet bliver læst op. I dåben gør Guds os til sine børn. Og i den hellige nadver giver han os Jesus legeme og blod i brødet og vinen. Derfor bliver der sunget i stalden. Vi synger de gode julesalmer til Guds ære. Det er godt at være i den kristne kirke, fordi den er sådan en stald. Og det er den, selv om den er lige så ringe som den stald, hvor hyrderne fandt Kristus første gang.

Kandake 2022

ISBN 978-87-90210-20-5